

стига писмо и отъ *Серафимъ*.¹⁾ Въ него се описвали турскитѣ буйства въ Сливенско и се молѣло за надлежни срѣщу това мѣрки. *Антимъ* отива на ауденция при *Савфетъ-паша* (тогава министръ на външнитѣ работи) и му поднася докумен-

Митрополитъ СЕРАФИМЪ Сливенски

титѣ по станалитѣ насилия надъ българитѣ. *Серафимъ* пишелъ, че *Шевкетъ*, по турски клевети, нападалъ мирното българско население, грабѣлъ, безчестѣлъ и горялъ селата, че войската му прѣзъ това врѣме се намирала въ Сливенъ и се готвѣла да иде по-нататъкъ въ главнитѣ български села, за да плѣни и убива, подъ претекстъ, че потушава възстания, и че Сливенскитъ управителъ Хайдаръ-бей, който билъ разположенъ къмъ българитѣ, говорѣлъ на Серафима: „праздна работа; азъ зная, че въ селата нѣма възстания, но да спра войската не мога. Отидохъ при пашата, но той,

¹⁾ Подробности по него се намиратъ въ Рускій вѣстникъ, 1881 г., мартъ, Т. 152, стр. 329—330.

Шевкетъ напусналъ Бояджикъ съ намѣрение да разори и околнитѣ села, за което и получилъ депеша отъ Одринския сердаръ-екремъ Абдулъ Керимъ-паша, въ която му се заповѣдало да съсипе цѣлата околностъ. Ср. рапорта на Скайлеръ, *op. cit.* р. 54. Скайлеръ изрично пише за „смѣлото посрѣдничество на владиката Серафимъ“, който станалъ причина да се спасятъ селата. Серафимъ е отишѣлъ въ лагера на Шевкета, станалъ поржчителъ за вѣрността на селата и сполучилъ, „слѣдъ прѣтърпѣни голѣми унижения“, да извоюва милость за много лица, „които били невинни“.